

РЕШЕНИЕ

№ 39917

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **9873**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на М. М. А. С., гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 10, подадена чрез адв. Т. Л., съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 1, против Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 973/04.09.2025 г., издадена от Началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ на М. М. А. С. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 (тридесет) дни за доброволно напускане на страната. В жалбата се твърди неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед, като се сочи, че връщането му до страната на произход би изложило живота му на риск, тъй като е ноторно известно, че в С. войната продължава макар и вече между други групировки и организации. Твърди се, също така, че оспорващият е търсещ закрила, подал е молба до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет и молба за убежище до Президента на Република България, които предхождат издаването на оспорената заповед. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Л., поддържа жалбата и сочи, че М. М. А. С. следва да остане в страната на основание чл. 84, ал. 6 от ЗУБ. Излагат се съображения, че лице, търсещо закрила, не може да бъде принудително върнато в страна, в която животът му е изложен на опасност, във връзка с което следва да бъде съобразено и становището на ВКБООН от месец декември 2024 г., в което се призовава сирийските бежанци

да не бъдат връщани принудително, предвид ситуацията. Не се претендират разноски.

Ответникът Началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, оспорва жалбата и излага подробни съображения за правилност и законосъобразност на издадената заповед.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 31.07.2024 г. М. М. А. С. е подал молба за предоставяне на международна закрила в Република България до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. С Решение № 12654/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 на оспорвания е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението на Председателя на ДАБ при МС е оспорено от М. М. А. С. пред Административен съд София-град. С решение № 3378 от 01.02.2025 г., постановено по адм.д. № 191/2025 г. по описа на Административен съд София-град, потвърдено с окончателно решение № 7442 от 07.07.2025 г., постановено по адм.д. № 3336/2025 г. по описа на Върховен административен съд, е отхвърлена жалбата на М. М. А. С. срещу Решение № 12 654/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС. С писмо рег. № 513000-58215 от 13.08.2025 г. на СДВР ДАБ при МС уведомява Дирекция „Миграция“ при СДВР, че с решение № 7442 от 07.07.2025 г., постановено по адм.д. № 3336/2025 г. по описа на Върховен административен съд, се отхвърля жалбата на М. М. А. С. срещу Решение № 12 654/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС, чужденецът е осигуряван от ДАБ при МС, регистрационната му карта е със статут унищожен, като последният известен адрес, посочен в регистрационната карта, е в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 10.

По делото е представена докладна записка № УРИ 5392Р-855 от 04.09.2025 г. от ВПД началник група 01 „К.-С.“ при отдел „Миграция“ – СДВР до Началник на отдел „Миграция“ – СДВР относно налагане на ПАМ по ЗЧРБ на чужд гражданин с отнет хуманитарен статут в Република България. В докладната записка се сочи, че в отдел „Миграция“ – СДВР е постъпило писмо рег. № ПМЗ-ОК-2179 от 04.08.2025 г. по описа на ДАБ при МС, с което се уведомява, че чуждият гражданин М. М. А. С., [дата на раждане], гражданство С., ЛНЧ [ЕГН] е подал молба за международна закрила с вх. № ОК13-1373/31.07.2024 г., издадена му е регистрационна карта № [ЕИК] от 02.05.2025 г., като с Решение № 12 654/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС на лицето е отказана международна закрила в Република България. Извършена е проверка на адрес от служители на Отдел „Миграция“ при СДВР, при която е установен друг чужд гражданин. След проведен телефонен разговор с М. М. А. С., в който същият е заявил, че се намира далече от адреса, на 27.08.2025 г. лицето се е явило в Отдел „Миграция“ при СДВР, където лично му е връчено съобщение, с което се уведомява за започналото производство за налагане на принудителна административна мярка, като му е указано, че в 7-дневен срок може да представи възражения, обяснения и допълнителни доказателства. Съгласно установено в горепосочената докладна записка при извършени справки в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма данни за нова виза, няма нова адресна регистрация и няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП. Предложено е на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ спрямо М. М. А. С. да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и на основание чл. 39б, ал. 1 и във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ да бъде определен срок от 30 тридесет дни за доброволно напускане на страната.

До М. М. А. С. е отправено съобщение с рег. № 51300-61507 от 27.08.2025 г., връчено лично на

лицето на 27.08.2025 г., с което на основание чл. 26, ал. 1 от АПК същият е уведомен, че спрямо него започва производство за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с отказан хуманитарен статут, като на основание чл. 34, ал. 3 от АПК в срок от 7 дни от съобщението може да представи допълнителни възражения, обяснения и доказателства в отдел „Миграция“ – СДВР.

В отдел „Миграция“ не е получен отговор от лицето, не са представени възражения и допълнителни доказателства.

На 01.08.2025 г. М. М. А. С. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила до Председателя на ДАБ при МС, към която е представен договор за наем на недвижим имот. С решение № 65-ОК от 19.08.2025 г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последващата молба на лицето не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е оспорено по съдебен ред пред Административен съд София-град, във връзка с което е образувано адм.д. № 9345/2025 г. по описа на АССГ, което към настоящия момент не е приключило.

С оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 973/04.09.2025 г., издадена от Началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, ал. 4 от ЗЧРБ на М. М. А. С. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 (тридесет) дни за доброволно напускане на страната. Като мотиви за издаване на оспорената заповед е посочено, че същата се издава за това, че по отношение на чужденеца има Решение № 12 654/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 на оспорвания е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут и мотивите, изложени в докладна записка № УРИ 5392Р-855 от 04.09.2025 г. Оспорената заповед е съобщена лично на оспорвания на 05.09.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 16.09.2025 г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. В конкретния случай оспорената заповед е подписана ЗА Началник Отдел „Миграция“ от старши инспектор И. И.. Със Заповед № 513з-9426 от 06.12.2018 г. Директорът на СДВР е оправомощил Началника на отдел „Миграция“ при СДВР да издава заповеди за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за

налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променяни от органа, който е издал заповедта. Издателят на заповедта И. И., на длъжност Началник на 01 група „Продължително, краткосрочно пребиваване и съгласуване“ в сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, във връзка с разрешен платен годишен отпуск е определена като заместник на Началника на Отдел „Миграция“, считано от 01.09.2025 г. до 05.09.2025 г. със Заповед № 513з-10377 от 29.08.2025 г. на Директора на СДВР. Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед се нарежда заместване на отсъстващия титуляр от друг служител, като за определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. Във връзка с горното съдът приема, че на 04.09.2025 г. издателят на оспорената заповед старши инспектор И. И. е издала заповедта в качеството си на Началник на отдел „Миграция“ по заместване (Заповед № 513з-10377 от 29.08.2025 г.) и при делегирани правомощия със Заповед №513з-9426 от 06.12.2018 г. Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания. Мотиви към заповедта се съдържат и в докладна записка № УРИ 5392Р-855 от 04.09.2025 г., цитирана в заповедта и съставляваща неразделна част от нейните мотиви.

В конкретния случай заповедта е мотивирана с наличие на решение за отказан хуманитарен статут на М. М. А. С., т.е. с наличие на предпоставките за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът се е запознал с административният акт и адекватно е организиран защитата си, с което е спазено изискването по чл. 12, т. 1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. В хода на съдебното производство е предоставена възможност на жалбоподателя да даде обяснения с цел изясняване на всички относими факти и обстоятелства, както относно личното му положение, така и по отношение на сигурността в страната на произход, както и да представи доказателства.

Правилно е приложен и материалният закон.

Чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ предвижда принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, като с т. 2 е въведена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.“ Съгласно чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено.

Видно от приетото от фактическа страна въз основа на доказателствата по делото са налице материалноправните предпоставки на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ - влязло в сила решение за отказ за

предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. В тази хипотеза и на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ компетентният административен орган действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основанията за прилагане на ПАМ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. За прилагането на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт, а именно влязлото в законна сила решение за отказ за международна закрила или убежище по реда на ЗУБ. Този факт е безспорно доказан в административното производство. Към 04.09.2025 г. чуждестранният гражданин е бил незаконно пребиваващ на територията на страната.

По отношение на твърдението на оспорващия, че същият е подал на 01.08.2025 г. последваща молба за международна закрила и решение № 65-ОК от 19.08.2025 г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последващата молба на лицето не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, е оспорено по съдебен ред пред Административен съд София-град, във връзка с което е образувано адм.д. № 9345/2025 г. по описа на АССГ, което към настоящия момент не е приключило с постановено решение и направеното в тази връзка възражение, че лицето е търсещ закрила, настоящият съдебен състав отбелязва, че съгласно разпоредбата на чл. 142 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон (в случая ЗЧРБ) се преценява към момента на издаването му. Към датата 04.09.2025 г., когато е издадена процесната заповед за налагане на ПАМ, по отношение на чужденеца безспорно е бил налице влязъл в сила отказ за предоставяне на международна закрила. Настоящата инстанция не споделя доводите на оспорващия за незаконосъобразност на заповедта поради наличието на неприключило производство във връзка с подадената последваща молба за предоставяне на международна закрила. Това обстоятелство не е абсолютна пречка за провеждане на производството по налагане на принудителна административна мярка. Такава пречка би била налице, когато има влязло в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, каквото по делото до приключване на устните състезание не е представено. Наличието на посоченото съдебно производство не означава предоставена международна закрила, още повече, че в конкретния случай последващата молба не е допусната до производство по международна закрила. Чл. 67, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците съдържа забрана за изпълнението на ПАМ като процесната при висящо производство по този закон, но не налага забрана за налагането на такава мярка. Видно от чл. 67, ал. 1 от ЗУБ принудителни административни мерки: „отнемане правото на пребиваване“, „връщане“, „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната“ не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение, а в ал. 2 е посочено, че принудителните административни мерки се отменят, когато на чужденеца е предоставено убежище или международна закрила. Следователно производството по съдебна проверка на законосъобразността на ПАМ може да бъде проведено, тъй като с чл. 67, ал. 1 от ЗУБ е отложено само нейното изпълнение до решаването на въпроса за предоставянето на търсената международна закрила. Дори и да е налице висящо производство за международна закрила, то е без правно значение за провеждане на производството по налагането на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, доколкото такова производство е относимо само към привеждане в изпълнение на влязлата в сила ПАМ. Към привеждане в изпълнение на ПАМ е относима и сочената разпоредба на чл. 84, ал. 6 от ЗЧРБ, в този смисъл същата е неприложима при преценка на законосъобразността на оспорената ПАМ. Издаденият административен акт е съобразен с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-

необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В този смисъл са Решение № 13135 от 04.12.2024 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 7015/2024 г.; Решение № 7177 от 11.06.2024 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 8990/2023 г. и др. Не са представени доказателства в подкрепа на твърдението, че е подадена молба за убежище до Президента на Република България.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, тъй като по делото липсват доказателства оспорващият да е от категорията уязвими лица, няма доказателства за семейни връзки на територията на Република България, по делото не се установява М. М. А. С. да има социални и културни връзки в България, не са ангажирани доказателства за създаване на социални връзки на територията на страната, жалбоподателят в страната няма близки, роднини, каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде установен, няма данни да притежава средства за издръжка и не са налице данни, от които да се направи извод, че лицето е загубило връзките си в държавата си на произход, налице са доказателства за приключило производство по предоставяне на закрила на оспорващия с отказ да бъде предоставена такава. В този смисъл съдът намира, че в случая не е налице нарушение по смисъла на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и неспазване на изискването за извършване на преценка на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ.

Не е налице и основание за приложение разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като няма доказателства за риск за живота и свободата на чужденеца или за опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. В този смисъл съдът намира за неоснователни възраженията, че в оспорвания акт липсва преценка дали спрямо адресата на акта връщането му в страна по произход се явява сигурна страна с оглед спазване на принципа за забрана за връщане (non refoulement), намиращ отражение в нормата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ. Отделно от това въпросите относно положението в С. и доколко страната се явява сигурна по отношение на жалбоподателя подлежат на обсъждане в производство по реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), което в случая е било образувано по подадената молба за предоставяне на международна закрила. Настоящото съдебно производство не е такова по Закона за убежището и бежанците, поради което съдът не дължи произнасяне за съответствието на оспорваната заповед с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, тъй като тези доводи са неотнормирани към конкретния правен спор. Нещо повече, ако в действителност съществуваше опасност от заплахата, на оспорващия щеше да му бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в производствата пред ДАБ. Такива твърдения в бежанската история на жалбоподателя са формулирани и пред органа по предоставяне на убежище, но са отхвърлени като недостоверни и неоснователни, включително и с влязло в сила съдебно решение. Производството по ЗУБ е самостоятелно и неуважените в него възражения и искания не са противопоставими доводи за оспорване на законосъобразността на процесната заповед. В случая, както бе посочено, с решение на Председателя на ДАБ при МС, потвърдено и с решение на ВАС, е отказан статут на чуждестранния гражданин поради липса на основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В константната практиката на Съда на Европейския съюз се приема, че, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане (Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., C-166/13, т. 57). Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не

се установяват изключенията по чл. 6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

При прилагане на принудителната мярка „връщане до страна на произход“ в конкретния случай са били отчетени всички относими за индивидуалната преценка факти и обстоятелства, при спазване на принципите за пропорционалност и ефективност.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Воден от горното Административен съд София - град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. А. С., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 10, подадена чрез адв. Т. Л., съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 1, против Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 973/04.09.2025 г., издадена от Началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, ал. 4 от ЗЧРБ на М. М. А. С. (М. М. А. S.) е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 (тридесет) дни за доброволно напускане на страната.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Съдия: